בית משפט השלום בתל אביב - יפו

עש"א 44549-01-22 קיי 1914 (1997) בע"מ נ' הרשות להגנת הצרכן ולסחר הוגן

לפני כבוד השופט עדי הדר

המערערת: **קיי 1914 (1997) בע"מ**

נגד

המשיבה: **הרשות להגנת הצרכן ולסחר הוגן**

פסק דין

לפני ביהמ"ש ערעור בגין הטלת עיצומים עקב הפרת החובה לא להטעות, החובה לבטל עסקה במועד והחובה לכלול מידע נדרש בדבר דרכי ביטול עסקה.

הגשת כתבי טענות

1. המערערת הגישה ביום 20.1.22 הודעת ערעור בגין חיובה בעיצומים בסך כולל של כתשעים אלף ₪ וטענה שמקור החיוב בכך שהעסקה עם המתלוננת סווגה ע"י המשיבה בטעות כעסקת רוכלות. המשיבה הגישה כתב תשובה, לאחר שביקשה וקיבלה ארכות, ביום 20.3.22. המשיבה דחתה טענות המערערת ועמדה על סיווג העסקה כעסקת רוכלות. המערערת הגישה ביום 3.4.22 תגובה לתשובה.

הדיון

2. היום התקיים דיון בהודעת הערעור.

דיון והכרעה

3. על ביהמ"ש להכריע בעניין סיווג העסקה ולקבוע האם המערערת הפרה הוראות הדין, ואם הפרה, האם זכאית להפחתות.

4. להלן טענות הצדדים:

טענות המערערת

5. המערערת טענה בהודעת הערעור על החלטת הרשות מיום 2.12.21, כי היא יבואנית רשמית של שואבי אבק תוצרת חברת קירבי העולמית וכי היא משווקת את המוצר ונותנת שירות לאחר מכירה ללקוחותיה.

עוד טענה, שקיבלה סיוע וייעוץ מטעם יועץ מורשה של משרד הכלכלה בנושא שיווק מוצריה, לרבות ניסוח פרסומיה בפייסבוק וכי מנכ"ל המערערת מר מיכאל מאיק (להלן: "**מיכאל**") משווק את המוצר בעצמו ולעיתים נעזר בסוכן מטעמו. לאחר אירוע לב הוא נאלץ לצמצם פעילותו העסקית ובכלל זה ביטל את מחלקת הטלמרקטינג במשרדו והפסיק פגישות שיווק יזומות.

עוד טענה, כי בחודש דצמבר 2019 התקשרה גב' מנואלה גרימברג (להלן: "**הבת**") למשרדי המערערת (קירבי באר שבע) וביקשה להזמין את מיכאל לביתה של אמה, גב' מריה ליזיקה זלמנוביץ (להלן: "**הצרכנית**"). המערערת טענה כי בעקבות בקשתה, תואמה פגישת הדגמה של מכשיר קירבי ושאיבה חינם בביתה של הצרכנית, ללא כל התחייבות לרכוש את המוצר. מאחר ובמועד שתואם, בעלה של הצרכנית לא היה יכול להיות נוכח, תואם, בהמלצת מיכאל, מועד חדש.

עוד טענה, כי ביום 19.12.19 הגיע מיכאל לביתם של הצרכנית ובעלה דוד. מיכאל הדגים שאיבה בביתם באמצעות מכשיר המשמש כהדגמה בלבד. לאחר הסבר של מיכאל אודות המכשיר ותנאי הרכישה, לרבות מחירו המלא והכולל של 17,200 ₪ ותנאי התשלום, בני הזוג הביעו עניין ברכישת המכשיר. מאחר ובני הזוג ציינו כי עלותו גבוהה, מיכאל נתן הנחה משמעותית והציע אותו ב- 12,000 ₪. בני הזוג ציינו כי עדיין מדובר בהצעה גדולה ולכן הציע מיכאל אפשרות של מימון. לאחר שהצרכנית שוחחה בעצמה עם נציג חברת המימון, ושלחה להם דפי חשבון, וקיבלה את תנאי ההלוואה והטפסים לחתימה ישירות אליה, גמרו בני הזוג בדעתם לרכוש את המוצר. בני הזוג קיבלו הסכם רכישה קצר (טופס אחד שני עמודים), וקיבלו את הזמן לקרוא אותו ולשאול שאלות.

עוד טענה, כי בהסכם צוין באופן מפורש כי אם מדובר בעסקה ביוזמת הלקוח- מדובר בעסקה שעליה חלות תנאי ביטול עסקה רגילות (קרי, אפשרות ביטול של מוצר חשמלי תוך 14 ימים מיום קבלת המוצר, כל עוד לא חובר לחשמל). לאחר מכן הצרכנית חתמה על ההסכם. לאחר הרכישה, ביקשו בני הזוג לפתוח את האריזה של המכשיר הנרכש שהיה עד אותו הרגע באריזה מקורית סגורה ולחבר את החלקים. מיכאל הדריך את בני הזוג. מיכאל פעל בהתאם לרצונם- לא לפני שציין בפני בני הזוג כי חיבור לחשמל מאיין אפשרות ביטול- ולאחר מכן בעלה של הצרכנית החל להשתמש במכשיר וניקה את השטיחים בבית.

עוד טענה, שלאחר שמיכאל עזב את ביתם, בדקה הצרכנית באתר המרשתת וראתה, לטענתה, את אותו מוצר במחיר זול יותר. היא הודיעה למיכאל כי היא שוחחה עם בעל העסק המפרסם את המוצר במחיר מוזל ושהיא מבקשת לבטל את העסקה (זו הסיבה

שנרשמה בתלונתה למועצה לצרכנות). מיכאל הסביר לה כי לא ניתן לבטל את העסקה לאחר שהמוצר חובר לחשמל ונעשה בו שימוש, אך למען הסדר הטוב שלח סוכן מטעמו (להלן: "**עדן**") לשוחח עמה.

עוד טענה, שעדן שמע מהצרכנית כי הסיבה היחידה לביטול היא כי ראתה במרשתת את אותו המוצר במחיר נמוך יותר. עדן הסביר והראה לה כי מדובר בפרסום מטעם ישראל רונן, יבואן לא רשמי שנמצא בהליך פשיטת רגל. לאחר ההסבר חזרה בה הצרכנית מבקשתה וקיבלה הדרכה נוספת מעדן. יום למחרת, הצרכנית התקשרה למשרד לשבח את השרות של עדן.

עוד טענה, שלאחר שבועיים הזמינה הצרכנית את עדן פעם נוספת לביתה על מנת לבצע הדרכה. הוא הגיע ביום 2.1.20 יחד עם מיכאל. למרות זאת, לאחר הפצרות ומסע שיימינג של ישראל רונן, שלא הפסיק להתקשר אליה, שינתה הצרכנית את דעתה שוב, ושלחה למיכאל בקשה לביטול העסקה (ללא תאריך). מיכאל ענה לה ביום 15.1.21 כי לא ניתן לבטל את העסקה מאחר וכבר נעשה בו שימוש.

עוד טענה, כי מיכאל ענה כך, רק לאחר שיועץ עסקי, נציג משרד הכלכלה, עודד אותו לענות לה כך ולאחר שמיכאל קיבל חוות דעת משפטית, שלא מדובר בעסקת רוכלות ואין סיבה בדין לביטול העסקה.

עוד טענה, כי הרשות פנתה אליה ביום 20.2.20 בדרישה להמצאת מסמכים בקשר לשתי תלונות של צרכנים וכי ביום 17.3.20 הועברו לרשות המסמכים המבוקשים. ביום 14.3.21, מבלי שהמערערת או נציג מטעמה זומנו למסור עדות ואף לא בוצע תשאול טלפוני, שלחה הרשות הודעה בדבר כוונה להטיל עליה עיצום כספי בסך 89,600 ₪, בגין הטעיה בדבר תנאי ביטול העסקה, בגין אי השבת כספי הצרכן לאחר ביטול עסקה ובגין הפרת חובת גילוי דרכי ביטול. היא קיבלה הפחתה של 20% בגין העדר הפרות קודמות.

עוד טענה, שסיבת הטלת העיצומים עליה נובעת אך ורק מנקודת ההנחה כי מדובר בעסקת רוכלות. המערערת טענה, כי לא הוכח כלל לאיזה פרסום הבת נחשפה, אם בכלל. בדו"ח התשאול הבת ציינה שלקראת חג הפסח היא ראתה פרסום בפייסבוק של חברה המציעה ניקוי ספות חינם בבית הלקוח. עם זאת, הבת לא ענתה למיכאל בדף הפייסבוק-תנאי כדי לזכות "**בניקיון חינם**"- אלא היא התקשרה רק בחודש דצמבר למשרדי המערערת תוך שידעה שמדובר בחברת קירבי, כאשר מספר הטלפון לא מופיע בשום פרסום בפייסבוק.

עוד טענה, שכאשר הפנייה ביוזמת הלקוח לא מדובר ברוכלות וכי גם אם נניח כי הפניה של הצרכנית הייתה בעקבות פרסום בפייסבוק כטענת הרשות, גם אז לא מדובר בעסקת רוכלות. זאת, מכיוון, שפניה בפייסבוק אינה פנייה יזומה אלא לכל היותר פניה רגילה לצרכן ככלי שיווק לגיטימי בו משתמשים עוסקים רבים בכל סוגי העסקאות. המערערת טענה שלא ניתן להגדיר את הפרסום בפייסבוק, כשלעצמו כפנייה יזומה של העוסק לצרכן. כל מסקנה אחרת, טענה, תביא למסקנה בלתי הגיונית לפיה הזמנת שירות או מוצר על ידי צרכן לביתו תיחשב תמיד עסקת רוכלות רק משום שקדם לה פרסום כלשהו מטעם עוסק לצרכן.

עוד טענה, כי המאפיין של עסקת רוכלות הוא אלמנט ההפתעה שיש בהגעה ללא הכנה מוקדמת מצד הצרכן לביצוע העסקה. במקרה דנן, טענה, המשיבה אישרה כי הבת יזמה את הקשר עם המערערת, וכי הבת ידעה שמדובר בחברת קירבי המשווקת שואבי אבק, שוחחה עם מיכאל אודות מטרת הביקור והיא זו שביקשה לתאם עם הוריה. עוד טענה, שלפני הביקור התנהלו מספר שיחות עם הצרכנית כך שגם היא ידעה והבינה את מטרת הביקור.

ביחס לטענה כי הבת והצרכנית לא ידעו כי היא עוסקת במכירות של שואבי אבק, המערערת טענה, כי מיכאל שוחח הן עם הבת והן עם הצרכנית מספר פעמים טרם הביקור והסביר לשתיהן את מהות עסקו. כך שגם אם הבת לא הבינה כי המערערת מוכרת מערכות ניקיון של קירבי, על אף שהתקשרה למספר טלפון שמפורסם במדיות שונות תחת סיווג של "**מוצרי חשמל**", הדבר נאמר על ידי מיכאל בשיחת הטלפון עמה ועם הצרכנית. יתרה מכך, מועד הביקור אף נדחה בהמלצת מיכאל כדי שבעלה של הצרכנית יוכל להיות נוכח, זאת כדי שבני הזוג יחליטו יחד אם לרכוש מוצר או לא.

עוד טענה, כי המועצה לצרכנות אליה הוגשה התלונה לראשונה, הודיעה ביום 26.5.20 כי הטיפול בעניין הסתיים, זאת לאחר שהוסבר כי המערערת כלל לא יזמה את הביקור.

עוד טענה, כי לרשות עומדת האפשרות להטיל התראה במקום עיצום בהתאם לנוהל המצאת התראה מנהלית חלף עיצום כספי, וזאת, כאשר, בין היתר, מדובר בהפרה שיש לגביה מחלוקת כנה בציבור בדבר פרשנות החובה הקבועה בחוק או איסור

.

עוד טענה, שככל שהעיצומים לא יבוטלו, היא זכאית להפחתה בהתאם לתקנה 5 לתקנות ההפחתה, שכן מחזורה בשנת 2020 לא עלה על סך של 674,301 ₪.

טענות הרשות

6. הרשות טענה בכתב התשובה כי המערערת עוסקת בשיווק ומכירת מערכות ניקוי (שואבי אבק) מתוצרת "קירבי" בעלות גבוהה, באזור באר שבע. שיווק המוצר נעשה, בין היתר, בפרסומים יזומים בדפי הפייסבוק, מחשבונו של מיכאל. מכירת המוצר מתבצעת בעסקת רוכלות על ידי הגעתו של מיכאל לביתו של הצרכן.

עוד טענה, כי במהלך שנת 2019 פרסמה המערערת בפייסבוק הצעות לפיהן מי שייפנה אליה יקבל "**במתנה ללא עלות וללא התחייבות**" ניקיון של שטיח/ספה בביתם, וכן פרסומים כגון "**חברת קירבי, סניף באר שבע, רוצה לפנק אתכם, לדאוג ולהעניק לכם ניקיון במתנה ללא כל עלות וללא כל התחייבות**". בפרסומי המערערת לא היה כל איזכור למחיר המוצר או שכלל מדובר בהצעה למכירת שואב אבק.

עוד טענה, שלאחר שמיכאל הגיע לביתה של הצרכנית הוא התקשר בשמה לחברת "מימון ישיר" וביקש בשמה הלוואת מימון לרכישת שואב אבק.

יתר טענות המשיבה יפורטו בדיון בטענות השונות של המערערת.

העיצום בגין הטעיה

7. הרשות חייבה המערערת בגין הפרת סעיף 2א(21) **לחוק הגנת הצרכן התשמ"א 1981** (להלן: "**החוק**"), שעניינו הטעיה בדבר תנאי ביטול העסקה ובהתאם לסעיף 22ג(ב)(1) לחוק בעיצום בסך של 45,000 ₪.

8. לטענת הרשות, תנאי הביטול של העסקה מהווים מידע מהותי והמערערת ציינה בהסכם הרכישה, כי בעת ביטול העסקה היא תהיה רשאית לגבות תשלום בסך 20% ממחיר המוצר עבור שימוש חד פעמי במכשיר, בעוד שסעיף 14 לחוק מאפשר לצרכן לבטל עסקה ברוכלות מכל סיבה שהיא ומבלי שהצרכן יחוייב בגין הביטול בסכום כלשהו. כאמור לעיל, המערערת טענה שאין מדובר בעסקת רוכלות.

9. סעיף 8 מגדיר רוכלות כ"**הצעת עסקה לצרכן מאת עוסק, או מי מטעמו, שבא שלא לפי הזמנה למקום מגוריו, שירותו הצבאי, עבודתו, לימודיו או לקרבתם, וכן לכל מקום שאינו בית עסק של העוסק או של מי מטעמו, או פניה יזומה של עוסק לצרכן בכל דרך שהיא, שבעקבותיה הגיעו העוסק, או מי מטעמו, למקום הצרכן כדי לקשור עסקה.**"

10. המערערת טענה, שהמסקנה המתבקשת היא כי בעסקה עם הצרכנית לא היה כל אלמנט של הפתעה, מפניה מבקש החוק להגן וממילא לא מתקיימים התנאים להגדירה כעסקת רוכלות. לאור האמור, קביעת הרשות כי המערערת הפרה חובות הקשורות לעסקת רוכלות הינה שגויה ודינה להתבטל.

11. הרשות השיבה כי בהתאם לסעיף 8 לחוק המגדיר מהי "**עסקה ברוכלות**", פרסום המערערת היווה פנייה יזומה לצרכן, דרך דפי הפייסבוק שבעקבותיה פנתה הבת למערערת, אשר הביאה בתורה את נציגה לביתה של הצרכנית, המקום שבו נקשרה העסקה. על כן, בהתקיים כל התנאים שבסיפא סעיף ההגדרה, ברי כי מדובר בעסקה ברוכלות.

12. עוד טענה שפרסום בפייסבוק בו מזמין העוסק צרכנים להשאיר פרטים אכן מהווה "**פניה יזומה של עוסק**" ועל כן עומד בסיפא הגדרת עסקה ברוכלות. עוד טענה שהמערערת הסתירה את העובדה שהיא מבקשת למכור שואבי אבק בשווי של כ- 17,000 ₪ בפניותיה היזומות ולא גילתה את המטרה האמיתית של פרסומיה.

13. ביחס לטענה כי כלל לא הוכח לאיזה מפרסומי המערערת נחשפה הבת- הרשות השיבה שכפי שבוסס בדו"ח התשאול הטלפוני, הבת ידעה לתאר בקלות יתרה את המסר השיווקי שביקשה המערערת להעביר בפרסומיה בפייסבוק וזאת אף בחלוף חודשים ארוכים מהיום שבו פנתה למערערת. על כן, די בכך להצביע על כך שנחשפה לפרסומי המערערת בפייסבוק ואין לקבל את טענת המערערת כי על המשיבה להוכיח לאיזה מפרסומיה הספציפיים נחשפה הבת טרם פנה אל המערערת.

14. עוד טענה, שמחומר הראיות שבתיק החקירה עולה כי המערערת ביצעה פרסומים יזומים מרובים במהלך שנת 2019 מחשבון הפייסבוק של מיכאל. פניותיה של הבת אל המערערת היו רק לאחר ובעקבות חשיפה לפניותיה היזומות של המערערת בפייסבוק.

15. ביהמ"ש קובע כי על פי התשתית הראייתית, פרסומי המערערת עסקו בהצעת שירותי ניקוי, וזו גם הייתה גרסת הבת. ביהמ"ש קובע כי המערערת ניצלה הפניה אליה בעניין ניקוי, כדי להציע בביתם של הצרכנית ובעלה מכירת שואב אבק ולכן עסקה זו היא עסקת רוכלות.

16. מכאן שעל עסקה זו חלים תנאי ביטול בהתאם ומרגע שהמערערת ציינה תנאי ביטול אחרים היא הטעתה את הצרכנית ולכן ביהמ"ש דוחה הערעור בעניין זה.

העיצום בגין אי השבת כספי הצרכן

17. הרשות חייבה המערערת בגין סעיף 14(ב) לחוק, שעניינו אי השבת כספי הצרכן לאחר ביטול עסקה ובהתאם לסעיף 22ג(ב)(15) לחוק, בעיצום בסך של 45,000 ₪.

18. על פי סעיף 14(ב) לחוק, צרכן רשאי לבטל את העסקה בתוך 14 ימים מיום עשיית העסקה או מיום קבלת מסמך גילוי פרטי העסקה ומשבוטלה העסקה ישיב העוסק לצרכן את התמורה ששילם. הרשות טענה שהצרכנית ביקשה לבטל את העסקה בתוך התקופה הקבועה בחוק. אולם, המערערת סירבה לבטל את העסקה וסירבה להשיב לה את התמורה ששולמה.

19. הרשות טענה כי כבר ביום ביצוע העסקה ולאחר שמיכאל עזב את ביתה, הצרכנית פנתה טלפונית למיכאל בבקשה לביטול העסקה, אך זה סירב לבקשתה בטענות שונות. מיכאל ועדן הגיעו לביתה של הצרכנית וניסו שוב להניא אותה מלבטל את העסקה. זאת, בניגוד לחוק. אולם, משעמדה על בקשתה, אמרו לה שעליה לבקש את ביטול העסקה בכתב ולשלוח את בקשת הביטול למערערת.

20. בסמוך לכך, הצרכנית כתבה מכתב בו ביקשה את ביטול העסקה תוך שציינה כי היא מתקיימת מדמי ביטוח לאומי, מתקשה להחזיר את תשלומי ההלוואה ושקיבלה פנייה מפקיד הבנק שלה, שהביע תמיהה ביחס לביצוע העסקה נוכח מצבה הכלכלי.

21. הרשות טענה כי ביום 15.1.21 הגיע מיכאל לביתה של הצרכנית ומסר לה מכתב מטעם המערערת בו נכתב ש"**מכתב הדרישה לביטול העסקה אינו מנומק ומציג כל סיבה חוקית לביטול העסקה, למעט חוות דעת של פקיד הבנק, שאיננו יודעים את נימוקיו, שכן הבנק שלך אישר לנו את ביצוע העסקה ולכן אנו נאלצים לסרב לבקשתך זאת.**"

22. עוד טענה הרשות, כי ניסיונות נוספים שעשתה הצרכנית לביטול העסקה נדחו מהסיבות, כי זכות הביטול אויינה משום שאריזת המוצר נפתחה בבית הצרכן, שהזכות לביטול אויינה משעה שהמוצר חובר לחשמל, שביטול העסקה יביא לביטול בונוסים ששולמו למיכאל בגין העסקה, שסכום ההלוואה ממילא נמוך וכו'.

23. עוד טענה, שהמערערת מודה שהצרכנית ביקשה לבטל את העסקה עוד באותו היום שבו בוצעה העסקה. סעיף 14(א)(1) לחוק קובע כי צרכן רשאי לבטל עסקת רוכלות, מבלי צורך בהנמקה כלשהי וללא דמי ביטול, ובלבד שיעשה כן בתוך המועדים הקבועים בחוק, קרי

14 ימים ממועד עריכת העסקה או ממועד קבלת ההסכם המבקש מעסקה מעין זו בכתב- המאוחר מבין השניים.

24. עוד טענה, שסעיף 14ג1(ב) לחוק מאריך את תקופת הביטול לאזרח ותיק שמלאו לו 65 שנים לארבעה חודשים מיום עשיית ההסכם, מיום מסירת הנכס או מיום קבלת הפרטים שנקבעו בתקנות לפי סעיף 14(ד), לפי העניין, לפי המאוחר.

25. לכן, טענה, הייתה על המערערת החובה לבטל את העסקה לבקשה של הצרכנית ולהשיב לה את התשלום ששילמה, ללא כל התנייה.

26. ביחס לטענה של המערערת לעניין התשתית הראייתית להטלת העיצום- הרשות השיבה כי דין טענות אלה להידחות נוכח הודאתה המפורשת של המערערת בסירוב לבטל את העסקה על אף שהתקבלה ביום ביצוע העסקה וכי די בכך כדי להותיר את העיצום הכספי על כנו.

27. מכיוון שביהמ"ש קבע כי שואב האבק נמכר בעסקת רוכלות, מכאן שעל המערערת היה לכבד בקשת הצרכנית לבטל העסקה מבלי לדקדק בסיבות לכך. המערערת טענה כי הצרכנית חזרה בה מהחזרה והפנתה לצילום שעדן צילם עם בני הזוג. אין בצילום זה כדי לבסס הטענה שהצרכנית חזרה בה מהחזרה מהעסקה. על המערערת היה לתעד בכתב הודעת הצרכנית הנטענת לגבי חזרתה מביטול העסקה. לכן, מרגע שהצרכנית עמדה על ביטול העסקה, לאחר אותה פגישה מצולמת, היה על המערערת להשיב לה מידית כספה. אולם, תחת זאת, היא סרבה ועמדה על קיום העסקה.

28. לכן, ביהמ"ש דוחה הערעור גם בעניין זה.

העיצום בגין אי גילוי דרכי ביטול עסקה

29. הרשות חייבה המערערת בגין סעיף 14ט לחוק, שעניינו חובת גילוי דרכי ביטול ובהתאם לסעיף 22ג(א)(31ב) לחוק, בעיצום של 22,000 ₪.

30. לטענת הרשות, המערערת לא מסרה בכתב, בקבלה ובהסכם הרכישה, את דרכי הביטול המופיעות בסעיף 14ט(א) לחוק, וזאת בניגוד להוראות סעיף 14ט(ה)(1) לחוק הקובעת כי על עוסק למסור לצרכן, לרבות על גבי קבלה ובחוזה, את המידע המופיע בסעיף 14ט(א) לחוק.

31. ביהמ"ש עיין בקבלה ובחוזה וקובע שהמערערת לא מסרה לצרכנית את המידע הנדרש בסעיף 14ט(ה)(1) לחוק, לרבות לעניין דרכי ביטול העסקה בעל פה, או בכתב.

טענת המערערת לזכאות להפחתות

32. הואיל ולמערערת לא היו הפרות קודמות, קבע הממונה כי סכום העיצום הכספי יופחת ב-20%, כך שסכום העיצום הכספי עמד על 89,600 ₪, על פי **תקנות הגנת הצרכן (הפחתה של סכומי העיצום הכספי), תשע"ה-2014** (להלן: "**תקנות ההפחתה**").

33. המערערת טענה להפחתה גם מכח תקנה 2(3) שעניינה בפעולות שבוצעו על מנת להימנע מהפרות בעתיד.

34. המשיבה השיבה כי הטענה שהמערערת העבירה את הסכם הרכישה לבחינה משפטית אצל באי כוחה נטענה בהליך המנהלי, אך לא בוססה כדבעי וגם במסגרת הליך זה לא צירפה המערערת אסמכתא כלשהי לפיה ניתן לבחון הפחתה לפי תקנה זו.

35. ביהמ"ש קובע כי על המערערת היה לצרף לתגובתה להודעה על כוונה לחייבה בעיצומים ראיות בדבר נקיטת פעולות כאמור. אולם, גם אם ביהמ"ש היה מתעלם מכך, בדיון שהתקיים היום, המערערת עמדה על כך שהיא חייבה כדין את הצרכנית וכי היא עומדת על המשך חיוב הצרכנית בתשלומים בגין העסקה. די בכך כדי לקבוע שאין ממש בטענות להימנעות מהפרה וכי אלה נטענו מהשפה אל החוץ. המערערת לא חוזרת בה מהתנהלותה ומכאן שתמשיך גם בעתיד לנהוג כפי שנהגה בעניין הצרכנית.

36. לכן, ביהמ"ש דוחה הערעור גם בעניין זה.

הפחתה בגין הטענה לכיליון

37. המערערת טענה לזכאות להפחתה לפי תקנה 5 לתקנות ההפחתה המכונה הפחתה על מנת למנוע כיליון כלכלי.

38. גם אם ביהמ"ש יתעלם מהעובדה שהטענה לא נטענה בתגובה לבקשה לחייבה בעיצומים, אין מקום ליתן הפחתה בנסיבות ערעור זה.

39. ביהמ"ש כבר קבע בעש"א 5317-03-21 רוהקר אחזקות בע"מ נ' הרשות להגנת הצרכן ולסחר הוגן (פורסם בנבו) כי לרשות שיקול דעת אם ליתן ההפחתה. בנסיבות הערעור כאן, כאשר ביהמ"ש השתכנע שהמערערת ניצלה את גילם המבוגר של הצרכנית ובעלה,

ועמדה שלא לצורך על קיום העסקה שהטילה על הצרכנית עול כספי שאינו תואם את יכולה הכלכלית, אין מקום להתעלם ממחדל המערערת להעלות הטענה במועד וללכת לקראתה בעניין זה. בנסיבות החמורות של התנהלות המערערת שעומדת על המשך חיוב הצרכנית בתשלומים, לא היה גם מקום ליתן ההפחתה, אף אם הטענה הייתה מועלית במועד.

40. לכן, ביהמ"ש דוחה הערעור גם בעניין זה.

הטענה בעניין המרת העיצום בהתראה

41. כאמור לעיל, המערערת טענה שעל הרשות היה להמיר הטלת העיצום במתן התראה. הרשות השיבה שמדובר בסמכות שברשות, ואף אם התקיימו התנאים הקבועים בנוהל התראה מנהלית, ההחלטה בעניין מסורה לשיקול דעתה של הממונה, אשר החליטה בנסיבות המקרה, וכן עקב חומרתו, להטיל את העיצום הכספי.

42. ביהמ"ש קובע כי בנסיבות שצוינו לעיל, לא נפל פגם בהחלטת הרשות המצדיק התערבות ולכן דוחה גם הערעור בעניין זה.

דיון בהוצאות

43. המערערת, העלתה טענות כרימון שאת כולן דחה ביהמ"ש. תחת להכות על חטא, המערערת עמדה בערעור על כך שלא נפל רבב במעשיה. בנסיבות אלה, ביהמ"ש מחייב המערערת לשלם למשיבה בגין הטרחה עקב הגשת התשובה המפורטת בשכ"ט עו"ד בסך של 17,500 ₪.

סוף דבר

44. ביהמ"ש דוחה הערעור ומחייב המערערת לשלם למשיבה שכ"ט בא כוחה בסך של 17,500 ₪ צמוד בתוספת רבית כדין ממועד מתן פסק הדין ועד מועד התשלום בפועל.

ניתן היום, ה' ניסן תשפ"ב, 06 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.

עדי הדר, שופט